Ч. 3 | Четвер 6 (18) січня 1900. | Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З делеґаций. — Розмови Цїсаря по делеґацийнім обідї. — Новий кабінет. — Анґлїйско-трансвальска війна).

На вчерашнім познім засїданю австрийскої делеґациї раджено дальше над буджетом міністерства заграничних справ. По промовах дел. Пацака і Перґельта забрав голос міністер справ заграничних ґр. Голуховский, і виголосив довшу бесїду у відповіди на закиди опозициї. Сказав, що не відповідав би на закиди, немов би мішав ся до внутрішної полїтики Австриї, але боїть ся, що з того може вийти цїла істория, і тому мусить ті напасти ще раз рішучо відперти. Має звичай говорити правду і не засланяти ся пустими словами. Бесїдник нїколи не бояв ся відвічальности за то що робить. Отже заявляє ще раз, що в справах внутрішно-полїтичних держав ся все дуже умірено. Опозиция, що закинула єму вмішуванє до внутрішної полїтики державної, нїчим не підперла тих закидів. Міністер повтаряє свою заяву, зложену вже раз в комісиї, що болїє над внутрішними відносинами Австриї, не лиш як австрийский горожанин, але й як міністер справ заграничних, та що сильно непокоїть ся тими заколотами, признає також, що все заявляв ся за уздоровленєм тих відносин, і все промавляв за тим, аби тим вічним сварням зробити конець, однако нїколи не висказав своєї гадки, як то зробити. З черги звертає ся бесїдник до заграничної полїтики. Тридержавний союз має одиноку цїль забезпеченє мира і скріпленя міжнародних европейских мирних відносин; иншої цїли той союз нїколи не мав, а ту свою задачу виповнює знаменито від 20 лїт, і есть надїя, що й дальше буде єї виповнювати. Говорить ся, що Нїмеччина під покровом тридержавного союза зробила величезні поступи на поли економічнім. Супротив того мусить міністер піднести, що австро-угорска монархія стоїть також під тим самим покровом і так само має забезпечений мир; отже несправедливо говорить ся, що Нїмеччина лиш самому тридержавному союзови має завдячувати свій розвиток. Правда лежить де инде: именно коли там веде ся полїтику сьвітову і напружає ся силу народу, аби ту полїтику підпирати, то у нас справа язикова заєдно стоїть на першім місци, і цїлими днями ведуть ся наради над тим, чи резервісти мають зголошувати ся на контрольних зборах словом: zde чи hier. В таких відносинах не може бути бесїди о підпираню торговельної полїтики. Дальше відпирав бесїдник закиди що до побільшеня армії і нельояльного поведеня Нїмеччини, обговорював ще раз справу сербску і кретийску та справу видалюваня робітників з Нїмеччини. — Вкінци, по короткій ще дискусиї ухвалено буджет міністерства справ заграничних і буджет окупацийний. Слїдуюче засїданє відбуває ся нинї.

На делеґацийнім обідї Цїсар говорив довший час з молодо-Чехом Зачком. Цїсар сказав до него: „Числю на вас і ваше співдїланє в дїлї сотвореня национального спокою, котрий є конечний і до чого мусить прийти. То моє рішуче бажанє“. Зачек відповів, що се залежить від Нїмцїв, аби прийшли з помочию Чехам через признанє рівних прав. Тогди порозуміне буде можливе. Але я бою ся, що відносини зачнуть тепер так укладати ся, що анї Нїмцї, анї правительство не покажуть охоти заняти становиско рівноправности, і тогди зреалїзованє пожаданої цїли буде знов неможливе. Цїсар на те відповів, що его бажанєм єсть, аби права ческого народу були цїлковито пошановані. Не позволить, аби єму стала ся яка кривда, щоби новий кабінет став ся правительством лївицї: Се буде мусїв бути кабінет цїлком неутральний, обективний, справедливий супротив всїх. Ческі посли повинні старати ся, аби публична опінїя успокоїла ся. Цїсар сказав, що узнає тяжке положенє ческих послів, однак взиває їх, аби поступали льояльно і не ставали на перепонї добрій воли. — До дел. Охримовича сказав Цїсар: Чи ви перший раз в делеґациях? Охримович: Так. Цїсар: Панове були дуже пильні. Охр.: Хочемо до вторка або середи покінчити наші працї. Цїсар: Чи належите також до галицкого сойму? Охр.: Так. Цїсар: В такім случаю жде вас нова праця. Охр.: Гадаю, що скорше скликаний буде парлямент. Цїсар: І я так гадаю.

Президент Трансвалю Кріґер вислав до бурских ґенералів окружник, в котрім між иншими каже: При Божій помочи наша справа так далеко поступила наперед, що можемо спокійно ждати єї висліду. Читайте 83-тий псалом, в котрім ворог кладе своє довіріє, а ворогом есть той, що нищить край, до котрого

---

3)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого нїмецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Та куди я взяв ся! Отже Родопісу принято в Навкратіс з отвертими руками, а Амазіс, що єї пізнав, обсипував єї своїми ласками. Єї донька Клєіс, котрій, як тепер Сафонї, не вільно було нїколи брати участи в тих сходинах, які що вечера відбували ся в єї домі, а котра майже ще строгійше була виховувана, як инші дївицї в Навкратіс, віддала ся за Глявкоса, богатого фенїкійского купця, з шляхотского роду, котрий хоробро боронив своє рідне місто від Перзів, і пішла за ним до ново основаної Масалії [1]) на кельтійскім побережу. Там уродила ся їм донька Сафо, але молоді люди померли від тамошного клїмату. Родопіс сама вибрала ся була в далеку подорож на захід, і забрала молоденьку сирітку та привезла єї до свого дому, казала єї дуже старанно виховувати, а тепер коли она виросла, заказує їй показувати ся в товаристві мужчин; а то, бачиш, тому, що відчуває пороки своєї найпершої молодости так глубоко, що держить свою внучку — а з Сафоною то не легка річ — строгійше від всяких зносин з нашим полом, як би того вимагав египетский звичай.

Моїй приятельцї самій потреба товариства так конче як рибі води, як птици воздуха. Всї приятелї навідують ся до неї, а хто раз зазнав єї гостинности, той певно, скоро лиш час єму дозволить, появить ся завсїгди, як лиш хоругов дасть знати, що вечером буде приняте. Кождий Єллин [2]), що лиш трошки має яке значінє, навідує ся до сего дому, бо тут радять над тим, як боронити ся від ненависти сьвящеників і як намовити короля до сего або того. Тут можна завсїгди довідати ся найновійших вістий з рідного краю і з цїлого сьвіта; тут мають гонені ненарушимий пристановок, бо король виставив своїй приятельцї грамоту, котра забезпечує єї від всякого напастованя власти безпечности [3]); тут чути рідну мову і рідні піснї; тут радять над тим, як би увільнити Гелляду від самодержавя; одним словом, се дім, де сходять ся всї еллиньскі інтереси в Єгиптї, і він має навіть більше значінє як сам Геллєніон, тутешна громада віроісповідна і торговельна. За кілька хвиль побачиш ту рідку бабуню, а може також, коли будемо самі, то і внучку та зрозумієш, що тоті люди завдячують все не свому щастю, але своїй знаменитости. Та ось і они! Тепер ідуть ід хатї. — Чуєш, як сьпівають невільницї? Тепер заходять до хати. Зажди, нехай розгостять ся, а тогди іди за мною, а коли попращаємо ся, то спитаю тебе, чи жаль тобі того, що ти пішов зі мною, та чи Родопіс не подобає скорше на яку царицю, як на пущену на волю невільницю.

Дім Родописи був збудований в грецкім стилю. Одноповерхий подовгастий будинок виглядав знадворку зовсім просто, але внутрішне уладженє сполучало в собі еллиньску форму краси з египетскою пишнотою красок. Через широкі головні двері входило ся до сїний [4]), коло котрих з лївого боку була велика комната столова з вікнами на ріку. Напроти сеї комнати була кухня, котра знаходила ся лиш в домах богатих Єллинів, підчас коли біднїй-

---

[1]) Масалія нинїшна Марсилїя, місто основане около року 600 перед Хр. Йоньске місто Фокеа на побережу Малої Азиї дістало ся на 19 лїт перед початком отсего оповіданя в руки Перзів, а перед тим ще всї его жителї повтїкали на кораблї, та перенесли ся там, де було згадане місто.

[2]) Єллинами (Геллєнами) звали ся взагалї всї Греки, котрі дїлили ся на чотири головні племена: Еольцї. Дорийцї. Йонцї і Ахейцї. Руский спосіб писаня сеї назви есть досить неодностайний; пишуть на основі церковно-славяньскої вимови: Єллини і Єллинянн, оба також після грецкої вимови: „Геллєни“.

[3]) В Египтї була дуже обачна і строга полїция, около орґанїзациї котрої заслужив ся король Амазіс. Був також і полк жандармериї, до котрого охотно принимали людий з заграницї.

[4]) Тірорейон; — [5]) Ойкемата; — [6]) Андровїтіс; — [7]) Метавльос Тіра; — [8]) Гінайконїтіс; — [9]) Кепая Тіра; — [10]) Талямос і Антіталямос

вступає. Дальше порівнує Кріґер нищене краю Анґлійцями з напастями чорта на Церков Христову і кінчить: „Мусимо вести дальшу борбу в імя Боже“.

Новинки.

Львів дня 17-го січня 1900.

Редакция і адміністрация „Народної Часописи“ містить ся тепер в бюрах „Gazet-и Lwowsk-oї“ в каменици ч. 12 улиця Чарнецкого на II-ім поверсї і туди треба адресувати всякі письма.

— **Краєві низші школи рільничі.** В році шкільнім 1898/9 було в Галичині пять низших шкіл рільничих, а то: в Городенці, Ягольници, в Коберницях (коло Бялої) і Бережници з повними трилїтними курсами і отворена дня 15 вересня 1898 р. школа в Суходолї з першим курсом науки. В заведенях тих побирало науку загалом 144 учеників. І так: в Городенці 38, в Ягольници 38, в Коберницях 31, в Бережници 28, в Суходолї 9. На рік шкільний 1899/1900 вписало ся загалом на всї роки науки 192 учеників, а з того 85 на перший рік. До таких шкіл рільничих записують ся наобільше сини селяньскі. З кінцем року шкільного 1898/9 синів селяньских була більшість в Ягольници і в Коберницях, у всїх инших була їх менша половина. З 36 учеників шкіл рільничих, котрі сего року покінчили школу, 25 дістало місця приватних официяли́стів, лише 6 вернуло на батьківщину, 1 ученик задумує образуватись на дозорця в господарстві ставничім і вступив до учительскої семинариї а двох покликано до войска. Школи рільничі в Ягольници і в Коберницях основані перед 13 роками, а в Бережници і в Суходолї основані недавно. В приготовляючім справозданю для сойму Видїл краєвий каже, що по сумних досьвідах звертає пильну увагу на добір сил учительских. І в проґрамі наук переведено деякі зміни: усунено з теоретичних наук все, що було научним тягаром та утруднювало набуте дїйстно потрібних відомостий. Видїл краєвий, усунувши всї недогідности, має надію, що такі школи відповідають своїй задачі.

— **Із Станиславова** пишуть: В суботу 20 січня 1900 устроює товариство „Руска Бесїда“ в Станиславові в своїх комнатах вечерниці з танцями. Вступ від особи 1 кор., від родини з трех осіб 2 кор. 40 сот. Стрій домашний. Початок точно о 8-ій. — Дня 12 січня 1900, на Маланки, відбули ся в сали Касина міщаньского вечерниці устроєні заходом товариства „Руских жінок“ на дохід станиславівского дівочого інститута. Мішані хори Станиславівского Бояна, музичний квартет (панна М. Чорненька грала на фортепяні, п. Зарицкий на чельо, п. К. Стрийский на флєті і п. Вислоцкий на скрипці), сольо-спів панни С. Чорненької і гра на цитрі панї Левицкої випали добре.

— **Також рідка пригода.** В Санниках повіта мостиского добував дня 10 с. м. тамошний господар Микола Городичин бураки з кіпця. Нараз усунула ся земля і засипала працюючого в споді чоловіка. Заким то люди спостерегли і прийшли єму на поміч — нещасний Гродичин вже не жив.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і виховане.

Ради господарскі.

Все в своїм часї і в догідну пору! — памятайте на то!

— Робота з кінцем січня а з початком лютого. Тепер іде вже до петрової а не з петрової днини і длятого господар повинен заздалегідь приготовляти ся до весняної роботи, щоби опісля мати все готове під рукою і не марнувати дорогого часу та не пропускати догідної пори, від котрої нераз зависить все щастє господаря. Тепер пора кінчити вже молочене і лагодити збіже на насїнє. При тім треба памятати на то, що на насїнє треба лагодити як найлїпше зерно, а не лакомити ся на то, що лїпше зерно буде можна лїпше продати. Також треба зерно добре вичистити, а навіть коли потреба і перебрати. Зміняти насїнє — добре, але треба знати коли і на яке. При купованю насїня треба бути дуже осторожним. Тепер також пора направляти і лагодити всїлякі знаряди господарскі: вози, плуги, борони, тесати коли і т. д. Коло обійстя треба направляти, що лиш дасть ся; на подвірє н. пр. можна привезти трохи ріни або якого каміня і вирівнати ями, щоби опісля калабань не було. В поли, скоро оно не засипане снїгом, можна тепер вигідно миши троїти і найлїпше троїти затроєним вівсом. Хто має бараболї в купах, нехай їх в теплї дни трохи отворить, але на ніч треба знов замкнути.

— Дещо про садженє цибулї. Цибуля не дрібничка, як то комусь здає ся. Цибулї минає ся дуже богато і на цибули роблять люди маєтки. Але длятого іменно треба знати як обходити ся з цибулею. Цибуля любить теплїйше і трохи сухійше місце в городї; в такім місци й набирає она лїпшого смаку. Цибуля зібрана з сухого місця держить ся лїпше, як та, що росла у вогкім ґрунтї; така цибуля борзо мякне і гниє а длятого треба єї борзо ужиткувати. Найлїпшим ґрунтом під цибулю єсть ґрунт легкий, теплий, богатий в гумус, чистий від хопти, сипкий і добре оброблений. Сьвіжого гною цибуля не любить; найлїпша для неї стара, але добра сила. Длятого найлїпше сїяти цибулю там, де торік добре гноїло ся. Яку сїяти цибулю, чи білу, чи жовту, чи червону — се зависить від того, яку в місті борше купують. Землю під цибулю треба завчасу добре обробити і завчасу вже з кінцем марта або з початком цьвітня сїяти, бо цибуля потребує довго лежати в земли, заким скільчить ся. Колиж би з якоїсь причини сїянє опізнило ся, то треба насїнє наперед намочити, щоби борше скільчило ся. Найлїпше сїяти цибулю рядками, на 15 до 20 центим. від себе, рівцї на насїнє не робити глубші як на 2 центим а по засїяню закрити насїнє землею і приплескати дошкою. Найлїпше управляти середно велику цибулю, бо та має найбільший покуп. Скоро цибуля покаже ся, то треба єї обсапати і попроривати, так, щоби одна від другої стояла на 5 центим. далеко. Лїтом об-

---

ші варили свої страви на огнищи в передній комнаті. Сьвітлиця на приняття була на кінци сїний, мала вид квадрата, і була окружена докола підсїнєм на стовпах, з котрого розходили ся многі комнати [5]). Посеред сеї сьвітлиці, де перебували мужчини [6]), горів на огнищи, египетскої металевої роботи, подібнім до олтаря, домашний огонь.

В день діставало се місце сьвітло кріз широкий отвір в криши, крізь котрий виходив рівночасно і дим з огню що горів на огнищи. Коритарем, що був напроти сїний а котрий був замкнений міцними дверми [7]), ішло ся до великої сьвітлиці для жінок [8]), окруженої лиш з трох боків, де звичайно перебували лиш самі женщини, коли може не сиділи в иншій комнатї, коло так званих городових або задних дверий [9]) і не пряли або не робили на палцях. Межи тими комнатами, а комнатами, що були з лївого і правого боку коло жіночої сьвітлиці і були призначені до господарских цїлий, знаходили ся спальнї [10]), в котрих рівночасно переховувано скарби дому. Стїни мужескої сьвітлиці були помальовані червоно брунатною краскою, від котрої білі різьби марморові, дарунок якогось артиста з Хіос, відбивали ся острими чертами. Землю украшали мозаікові образи красного рисунку і краски. Вздовж попри стовпи лежали низькі подушки, вкриті кожами з парделів, а недалеко артистичного огнища стояли якісь дивно зроблені египетскі крісла з опиралами та красно повирізблювані столички з дерева Тія [11]), на котрих лежали всїлякого рода інструменти до граня як флети, кітара і формінка [12]). На стїнах висїло богато лямп всїлякої форми наповнених олієм кікі [13]). Одні з тих лямп представляли дельфінів, що дихали огнем, другі якусь потвору з крилами, з котрої пащі бухала полумінь. Сьвітло з них зливало ся красно з огнем на огнищи.

В тій сьвітлици стояло кількох мужчин, що ріжнили ся від себе як своїм виглядом так і ношею. Якийсь Фенікіянин з Тіруса в довгій, рожевій свиті розмавляв з якимсь чоловіком, по котрого різких чертах лиця і чорнім кучерявім волосю видко було, що то Ізраілитянин. Він прийшов був із своєї вітчини до Єгипту, щоби тут купити для юдейского короля Серубабеля найславнїйші свого часу египетскі конї і вози. Три Греки з Малої Азиї в дорогих фалдистих одежах, уживаних в їх рідних сторонах в Мілєті, стояли коло него та розмавляли поважно з Фріксосом, скромно убраним посланником з міста Дельфі, котрий загостив до Єгипту, щоби тут збирати гроші на сьвятиню Аполлона. Стара пітийска сьвятиня погоріла була десять лїт тому назад, а тепер треба було ставити нову, красшу.

Мілєзийці, ученики Анаксімандра і Анаксіменеса, перебували над Нілєм, щоби в Геліополісї учити ся зьвіздарства і египетскої мудрости.

Тамтой третий то був богатий купець і властитель кораблїв, іменем Теопомпос, котрий осїв був в Навкратіс. Сама Родопіс розмавляла живо з двома Греками з Самос, зі славним будївничим, відливальником, різбарем і золотарем Теодором та з поетом Ібіком з Реґіюм, що писав свої стихотвори ямбами [14]), а котрий покинув був на кілька недїль двір Полікратеса, щоби пізнати Єгипет і передати королеви дарунки свого пана. Саме коло огнища лежав якийсь отилий чоловік з лицем, в котрого чертах пробивала ся добре змислова его натура; то був Фільойнос з міста Сибаріс. Він розтягнув ся був як довгий на якімсь стільци на дві особи, що був вкритий кожею та перебирав пальцями в своїм пахучім волосю попереплетїнім золотом і бавив ся золотими ланцушками, що звисали єму з шиї на его шафраново жовту одїж, котра сягала єму аж по самі пяти.

Родопіс відзивала ся до кождого ввічливо: але тепер бесїдувала виключно зі славними Самійцями. Розмавляла з ними о штуцї і поезиї.

Очи Тракійки сьвітили ся таким огнем як за молодих лїт, єї висока стать була повна і ще непохилена, сиве волосє обвивало все ще густими жмутками єї красно збудовану голову і укладало ся позад голови в сітку з делікатної золотої плетїнки. Високе чоло було украшене сьвітячим диядемом.

Благородне грецке лице виглядало бліде, але красне і без зморщків, мимо єї глубокої старости; ба, маленькі, все, ще красно уложені уста, великі, розумні і лагідні очи, благородне чоло і ніс сеї женщини могли би були бути окрасою хоч би і якої дївиці.

Можна було уважати Родопіс за молодшу, як була дїйстно, а мимо того старушка не таїла ся з тим. З кождого єї руху видко було повагу невісти, а єї повабність то вже не була тота з молодих лїт, котра старає ся приподобати ся, лиш повабність старости, котра хоче бути ввічливою, котра все увзглядняє і вимагає увзгляднення.

Тепер зявили ся знакомі вже нам мужі в сьвітлици. Всїх очи звернули ся на них, а коли увійшов Фанес, ведучи свого приятеля за руку, повитано їх дуже сердечно; один же з Мілєзийців відозвав ся:

---

[11]) Дерево Тія приходило з оази Юпітера Аммона в лібійскій пустини і було так дороге, що Ціцеро за один стіл з того дерева заплатив міліон сестерциїв, звиш 75.000 корон.

[12]) Формінкс був рід кітари, а кітара (цитра) був знов інструмент до граня з 7 струнами.

[13]) Рициновий олїй; Єгиптяни звали той олїй „кікі“ і сьвітили ним та мастили тїло.

[14]) Ямбами написані такі стихотвори, де слова так уложені, що з т. зв. коротким складом (значок на то: ⌣) іде довгий склад (значок: —) н. пр.: „не дай мене“ (⌣ — ⌣ —).

сапує ся після потреби і підливає ся гноівкою.

— Дріб в зимі треба держати тепло і найліпше в стайни, де коні або корови. На кури з великими гребенями треба особливо уважати, бо они вражливійші на студінь як инші. То місце, де кури виходять, треба посипати піском і попелом змішаним з послідом, щоби кури мали що збирати. Курки італіяньскої, францускої і іспаньскої раси зачинають вже в січни квокати. Гуси і качки вже тепер не тучить ся і треба ім лиш частійше давати сьвіжої соломи. Впрочім обходить ся з ними як і з курми.

Всячина господарска.

— Мід яко лік есть добрим средством домашним і вже з давен давна грав під сим взглядом важну ролю. Мід складає ся хемічно з двох родів цукру, одного такого, що кристалізує і длятого мід цукроватіє, а другого т. зв. слизистого або сируповатого; дальше з воску, кількох творив красильних і етеричних оліїв. Мід есть дуже легко стравним і длятого годить ся особливо для тих, що нездужають на жолудок, тіло его борзо травить і він помагає робити кров та додає тілу тепла, отже ніби витворює в чоловіці живу силу. Він добрий длятого для тих, що мають мало крови і бувають бліді; а що він має свойства розмягчаючі і очищаючі, то годить ся також для тих, що хорують на груди і кашляють. Він добрий також і на легки. Коли що дня рано і вечером випити на порожний жолудок по ложці меду розпущеного в склянці теплої води, а притім і відповідно жити після природи, то він помагає дуже на уперті недуги легких, а навіть в перших початках туберкульози. Уживаний над міру може шкодити і в більшій скількости може викликати розвільнене.

— Змерзлі бараболі можна дуже добре зужиткувати на муку, котра есть тревалійшою від збіжевої муки. В тій цїли тре ся бараболі на терку і натерту масу переполікує ся у воді та витискає ся добре, щоби вийшла з неї вся т. зв. мучина. Ту воду лишає ся відтак через якийсь час н. пр. в макітрі, щоби підстояла ся і нечисту зливає ся зверха а на оставшу на споді мучину наливає ся знов води і полоче ся доти, доки аж не лишить ся мука. Зі змерзлими бараболями нема тілько заходу, бо в них вже длятого, що они змерзли, мучина добре відділила ся і дасть ся легко виполокати. Муку з бараболь можна уживати на всіляки страви.

— Золоті рамці занечищені мухами можна найліпше очистити в той спосіб, що обібрану з верхної лупини розкраює ся на двоє, мачає ся еї в чистім спіритусі (не в т. зв. денатурованім або занечищенім) і витирає ся нею рамці. Позлітка від того неушкодить ся, а всякий бруд зітре ся.

— Роздертий кальош можна направити слідуючим способом: Коли роздерте або продіравлене місце не велике а нема старого нездалого кальоша під рукою, то можна вирізати з кальоша з заду з горішного грубого берега відповідний кусник ґуми, лиш треба ужити до того острого ножа і вмочити его у воді. Той кусник треба берегами відповідно зрізати, помастити кальош в тім місци, де дірка, і прилагоджений кусень ґуми терпентиновим олієм, приложити той кусень до кальоша і мірно в якийсь спосіб притиснути і так лишити на 24 годин. Залатане місце буде тогди так само добре держати як і цілий кальош.

— Щоби вікна не замерзали і не започували ся, треба так зробити: Розпустити 55 ґрамів ґліцерини в 1 літрі спіритусу, а відтак коли тота мішанина стане чиста як вода, витерти шиби добре на сухо та помастити тою мішаниною — розуміє ся, із середини, не знадворку.

Переписка господарска.

Волод. Радом. в Богор. стар.: Про коммасацию ґрунтів поки що не можемо ще писати, бо хоч дотичний закон одержав цісарску санкцию, однакож ще неоголошений в „Дневнику законів і розпоряджень краєвих“, отже ми ще его не знаємо. Під коммасацією розуміє ся складане порозкиданих ґрунтів (парцель) в одну масу. При тім робить ся так, що якусь скількість ґрунтів, (яку? — се означає закон), уважає ся яко одну масу, і ту розділює ся відтак помежи всіх тих господарів, що в тій масі мали то тут, то там свої парцелі. З тої маси дістає тогди кождий таку скількість, яку мав перед тим, але вже в одній руці. Коли хтось мав н. пр. 5 морґів ґрунту в трох руках, дістане знову 5, але вже в одній руці. Але з такого, як тут сказано поділу, вийшло би таке, що той господар, котрий мав гірший ґрунт, дістав би ліпший, а другий, на відворот, гірший. Отже, щоби не було нікому кривди, то насамперед мусить бути означена вартість ґрунтів. При остаточнім поділі мусить ся уважати на то, щоби нікому не стала ся кривда, і щоби кождий дістав ґрунт, а не якесь відшкодоване грішми, хиба лиш виїмково. Коли закон о коммасациї буде оголошений, то ми будемо старати ся подати его, і відповідно пояснити. З повисше сказаного зрозумієте, що коммасация не значить „спільне уживане ґрунтів“ і „спільна господарка“. Противно, може стати ся, що уживані нинї спільно ґрунти (н. пр. пасовиска, толоки, зарінки, вигони і т. п.) були би розділені помежи господар; але чи так стане ся, того не можемо знати, бо ще не знаємо закона і его постанов.

Література господарска.

З новим роком почала виходити у Львові польска часопись „Hodowca drobiu“ присьвячена годівли дробу і лїченю хороб дробу. Часопись ся виходить раз на місяць і есть орґаном „Краєвого товариства годівлї дробу, голубів і кріликів“. Редактором часописи есть професор при академії ветеринарийній др. І. Шпільман.

При „Przewodn. Kółek Roln.“ став виходити від нового року руский додаток під заголовком „Провідник Рільничих Кружків“ і буде видавати ся так само як і голов. польск. ґазета два рази на місяць кождого 1 і 15.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

☞ Ціна подана в короновій валюті.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 16-го січня: Пшениця 14·20 до 14·60 зр.; жито 11·50 до 12·—; овес 10·— до 11·—; ячмінь пашний 10·50 до 11·—; ячмінь броварний 11·50 до 14·—; горох до вареня 13·50 до 24·—; вика 9.— до 9·80; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 9·50 до 10·—; гречка —·— до.—; конюшина червона 100·— до 150·—; біла 70·— до 120·—; тимотка 34·— до 40·—; шведска 90·— до 140·—; кукурудза нова 11·— до 11·40; хміль —·— до —·—; ріпак 21·50 до 22·50.

— **Ціна рогатої худоби** на віденьскім торзї. На торг д. 15 січня пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 4372 штук, між тим з Галичини 536, з Буковини 122 штук. Ціна не змінила ся. Галицкі воли плачено: пріма 70 до 74 К.; секунда 62 до 69 К.; терция 54 до 61 К., виїмково плачено по 75 до 80 К. — Підтучені бугаї плачено без виїмки по 54 до 65 К.; підтучені корови плачено по 54 до 65 К.; — худий товар по 34 до 52 К. за метричний сотнар живої ваги.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 січня. Майже всі віденьскі часописи вказують на дра Пентака, що прибув тут вчера, як на будучого міністра для Галичини. — По повороті Цісаря з ловів одержить др. Кербер урядове поручене утвореня кабінету, а з кінцем сего тиждня надіють ся урядового оголошеня зміни правительства.

Льондон 17 січня. Депеша з 13 с. м. доносить, що напад Бурів на анґлійскі позициї не удав ся, однако положене Анґлійців в Ледісмес дуже зле, і тим толкує ся горячкова діяльність войск Буллера, що стоять на полудне від Туґелї.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Я то знав, кого нам ще не стає! Тепер стало менї нараз ясно; без Фанеса нема веселости!

Сибарит Фільойнос відозвав ся тепер своїм грубим голосом і сказав: Веселість то красна річ, а коли ти еї з собою приносиш, то і я тебе витаю, Атинче!

— А я — відозвала ся Родопіс підходячи до нових гостий — витаю вас сердечно, все одно чи ви веселі, чи вас гризе смуток; таже у мене нема більшої радости, як вигладжувати поморщене від жури чоло якого приятеля. Та й тебе Спартанче називаю „приятелем“, бо так називаю кождого, хто любий моїм приятелям.

Арістомах поклонив ся мовчки, а Атинець звертаючись ніби трохи до Родопіси ніби до Сибарита сказав: Ну, добре мої любі, коли так то можу Вас обоє вдоволити. Ти, Родопісо, будеш мати нагоду потїшати мене, твого приятеля, бо незадовго буду мусїв покинути тебе і твою любу домівку, а ти Сибарите, натїшиш ся моєю веселостию, бо чей наконець побачу знову мою Гелляду і хоч недобровільно покину сей край, що есть ніби золотою лапкою на миши!

— Ти вибираєш ся звідси? Тебе увільнили з войска? А кудиж тепер поїдеш? — посипали ся питаня зі всїх сторін.

— Заждіть! Заждіть! Приятелї — відозвав ся Фанес — треба би вам розповідати довгу історию, але я еї сховаю собі аж на час по пирі. — Неприччком сказавши, моя найлюбійша приятелько, то мій голод так само великий, як той смуток, що мушу вас покидати.

— Голод то красна річ — фільософував Сибарит — скоро нас жде добрий обід.

— Не жури ся, Фільойносе — відозвала ся на то Родопіс; я наказала кухареви, щоби він показав свою штуку та сказала ему, що его делїкатні страви буде остро судити найбільший смакун з найрозкішнійшого міста на цїлім сьвіті, Сибарит Фільойнос. Кажи подавати, Кнакіясе! А що, есте вдоволені, мої нетерпеливі панове? Ти недобрий Фанесе; ти попсував менї обід твоєю сумною вістию.

Атинець поклонив ся, а Сибарит став знов фільософувати: Вдоволене то красна річ, коли хтось має средства заспокоїти всі свої бажаня; та й дякую тобі, Родопіс за ту почесть, яку ти віддала моїй незрівнаній вітчині. Якже то каже Анакреон[15]):

Не дбаю я про те, що завтра буде
Аби лиш нинїшна щаслива днина;
І ви не дбайте, не журіть ся, люде
Лиш у гранки грайте й пийте вина! — —

Чуєш, Ібіку? Чи добре я нагадав твого приятеля, що разом з тобою пирує при столі Полікратеса? Я тобі кажу, що хоч Анакреон і ліпші пише вірші, як я зато несогірше розумію ся на житю. Він у всїх своїх піснях не величає їди, а хибаж їда не важнійша як гра і любов, хоч обі тоті роботи — я маю на думці гру і любов — і для мене також дорогі? Без їди мушу умирати, без гри і любови можу вже жити хоч нужденно.

(Дальше буде).

---

[15]) Анакреон, грецкий поет, родом з Теос, жив на дворі Полікратеса, на острові Самос. Полікратес прогнавши шляхту, зробив ся самостійним володітелем острова і оснував окрему державу. На своїм дворі держав він славних поетів. Полікратес жив також в дружбі з королем Амазісом. Перский сатрап Оройтес з міста Сардес, ворожий Полікратесови, зваблив его до міста Маґнезиї і там казав его прибити на хрест в 522 р. перед Хр.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).